

РЕШЕНИЕ

№ 5813

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 13-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **СТАНИСЛАВ Б. СЕДЕФЧЕВ**

при участието на секретаря Л.Ч.

като разгледа докладваното от **СТАНИСЛАВ Б. СЕДЕФЧЕВ**

Административно наказателно дело № 20231110208623 по описа за 2023 година

Р Е Ш Е Н И Е

гр. София, 14.12.2023

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 13-ти състав, в публично съдебно заседание, проведено на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година, в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТАНИСЛАВ Б. СЕДЕФЧЕВ

при участието на секретаря Л.Ч., след като разгледа докладваното от съдията **НАХД № 8623** по описа на СРС за **2023 г.**, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на В. П. В., ЕГН: *****, против наказателно постановление (НП) № 22-4332-028060 от 05.01.2023г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 177, ал. 1. т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лева за нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че не са налице процесуалните и материалните предпоставки за налагане на административно наказание, поради което иска НП да бъде отменено изцяло.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Николов и адв. Чакъров, които поддържат жалбата по изложените в нея съображения, като молят за отмяна на НП. Сочат, че по делото било установено, че жалбоподателят никога не е притежавал българско СУМПС, а в АУАН и НП е посочено, че е управлявал МПС при иззето такова.

Въззиваемата страна не изпраща процесуален представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в това производство районният съд е винаги инстанция по същество и следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Само редовно съставени от административните органи актове, при спазване на изискванията за форма, съдържание и процедура могат да бъдат основание за налагане на административно наказание.

На 30.10.2022 г. А. В. – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР съставил срещу жалбоподателя АУАН за извършено на 08.09.2022 г. нарушение на чл. 150 от ЗДвП, като нарушението било установено след извършена на въпросната дата проверка, при която жалбоподателят посочил адрес за призоваване, съответен на постоянния му адрес по НБДН.

АУАН бил съставен при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН в отсъствие на нарушителя, след като бил търсен на посочения от него адрес, но не бил намерен, като било установено, че не пребивава на адреса, за което била изготвена докладна записка. АУАН

бил връчен на нарушителя на 18.11.2022 г., който го подписал без възражения, като такива не били изложени и в седемдневния срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН на 05.01.2023 г. Г.Б. – началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР издаде НП, предмет на проверка в настоящото производство.

В изпълнение на контролните си правомощия съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност – чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП и в срока по чл. 34 от ЗАНН. Формата и съдържанието на АУАН и на НП съответстват на изискванията на чл. 42 и на чл. 57 от ЗАНН. С оглед на това не бе констатирано наличие на съществено нарушение на процесуалните правила, което да е основание за отмяна на НП.

По отношение на релевантната за правилното приложение на материалния закон фактическа обстановка, съдът намира за установено следното:

На 08.09.2022г., около 02:16 часа, в гр.София, жалбоподателят управлявал лек автомобил, марка/модел XXX“, с рег.№ XXX по ул. „Станислав Доспевски“, с посока на движение от ул. „Летоструй“ към бул. „В. Вазов“, пред блок № 11, като, след като бил спрял от контролните органи, жалбоподателят отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, поради което му бил съставен АУАН серия GA № 526888/08.09.2022г., въз основа на който било издадено НП № 22-4332-023001/10.11.2022г., което не е предмет на обжалване в настоящото производство.

Със ЗППАМ № 3539 от 08.09.2022 г. било отнето и намиращото се в него северномакедонско СУМПС.

Впоследствие при извършена документна проверка било установено, че на 23.02.2009 г. на жалбоподателя е издадено СУМПС № 276290793, което му е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП със ЗППАМ от 05.12.2011 г. на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която разпореда, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Няма данни жалбоподателят да е придобил отново правоспособност при условията на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП. При изискана информация от Интерпол е установено, че намиращото се у жалбоподателя и отнето от него на 08.09.2022 г. северномакедонско СУМПС е със статус „анулирано“ и е издадено за друго лице.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на показанията на св. А. В. и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства, които съдът кредитира като еднопосочни и непротиворечиви в своята цялост, поради което по аргумент на обратното от чл. 305, ал. 3 НПК не се налага по-детайлното им обсъждане. Представителите на жалбоподателя твърдят, че никога не му е било издавано българско СУМПС, което твърдение се опровергава от представените справки от административно-информационна система АНД, от които е видно

датата на издаване и на отнемане на българско СУМПС.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение на чл. 150а ЗДвП.

Съгласно въпросната разпоредба, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП.

Санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП предвижда глоба в размер от 100 до 300 лв за този, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП.

По делото се установи от обективна страна, че жалбоподателят е управлявал МПС, след като свидетелството му за управление е отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Впоследствие той е почнал да ползва СУМПС, издадено за друго лице и от друга държава, което обаче по никакъв начин не е довело до възстановяване на отнетото му СУМПС и обратно придобиване на правоспособност.

При така описаната в НП и доказана фактическа обстановка, административнонаказващият орган е посочил правилно санкционната разпоредба на чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДвП. Забраната да се управлява МПС при отнето СУМПС, каквото е описано като нарушение и установено по делото, обаче се съдържа в чл. 150а, а не в посочения в НП разпоредба на чл. 150 от ЗДвП, който вменява задължение на водачите на ППС, които участват в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, да бъдат правоспособни. Действително отнемането на СУМПС по реда на чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП има за последица загуба на придобитата правоспособност, но доколкото описаните факти касаят единствено отнемане на СУМПС коректната квалификация би следвало да е по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН съдът следва да измени НП, когато трябва да се приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Настоящият казус попада именно в тази хипотеза, доколкото липсва изменение на обстоятелствата по нарушението и се касае за еднакво наказуемо нарушение въз основа на идентична разпоредба – чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДвП, поради което и НП следва да бъде изменено в частта относно посочената като нарушена разпоредба.

Наложеното на жалбоподателя административно наказание е определено в максималния нормативно предвиден размер, като съдът намира, че при определяне размера му са спазени напълно установените в чл. 27 от ЗАНН принципи и така определената санкция ще постигне в пълен размер установените в чл. 12 от ЗАНН цели, доколкото нарушението се отличава с по-висока от обичайната обществена опасност – установено е, че жалбоподателят е бил употребил алкохол и е ползвал СУМПС, издадено за друго лице, за да прикрие факта, че издаденото за него българско СУМПС е било отнето.

Съгласно чл. 189з от ЗДвП, в сила от 23.12.2021 г., за нарушенията по този закон не се прилага разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, поради което същите не могат да бъдат квалифицирани като маловажни случаи и на това основание да не се санкционира нарушителят. В допълнение деянието не разкрива по-ниска степен на обществена опасност за нарушенията от този вид, напротив същото се явява с повишена степен на обществена опасност по изложените по-горе съображения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 22-4332-028060 от 05.01.2023г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което на В. П. В., ЕГН: *****, на основание чл. 177, ал. 1. т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП единствено **в ЧАСТТА** относно нарушената разпоредба, като на основание чл. 63, ал.7, т.1 от ЗАНН квалифицира нарушението като такова по чл. 150а, ал.1 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София-град в 14 дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____